

nuværende unge Slægt, der gaa i Retning af at give den Skudsmaal som blødagtig, blødfattig, marvløs o. s. v. Der kan vel være *noget* i disse Udtalelser; den yngre Kvindeslægt, i alt Fald paa Landet, skal saa vist ikke rose sig af Styrke, hverken i den ene eller den anden Retning, hverken i legemlig eller aandelig Henseende. — Men som alt andet saa har dette vel ogsaa sin Grund, og ville vi vide denne, saa faa vi nok at se, at der er adskillige gyldige Grunde til, at Tilstanden er, som den er, og det vilde være underligt, om den var anderledes.

Dog ville vel nok Svarene paa Spørgsmaalet lyde lige saa forskellige, som der er forskellige Livsvilkaar iblandt os.

Det er og har været en Brydningstid mellem den ældre og yngre Slægt. Hvilke ere vel de Kaar, hvorunder den nuværende unge Kvindeslægt er voxet op? Jeg taler ikke her om Fattigfolks Kaar, hvor et økonomisk Tryk har lagt sin tunge Haand over alt, men om de almindelige ydre Livsforhold, hvorunder den største Del af Landbefolkningen lever.

Hvilke ere de Forestillinger, som de unge Piger fra første Færd af faa af den ældre Slægt? Ja, de ere egentlig ikke mange. Her tales ikke meget, især om Forestillinger eller Ideer, men, hvad der siges, hvad der er nedarvet fra Slægt til Slægt, — det falder med Vægt.

I store Træk kan det hele sammenfattes i dette: vær — god — og tag Dig ikke andet for end, hvad den ældre Slægt finder rigtigt. Ja ved passende Lejlighed allerede i 13—14 Aars Alderen kunne de unge gjerne faa følgende Leveregel med paa Vejen: Dine Indbildninger gjælde til Vandsbæk, men, vil Du have det godt, saa er en god Bondegaard det solideste, der er til i denne Verden.

Stille, blid, blød og føjelig, uden Vilje, uden Fordring til nogen eller noget som helst skal en ung Pige være, ellers er hun ikke — god. Har hun Oppositionstanker, har hun medfødte Anlæg til at ville gaa sin Gang, følge sit eget Hoved, sit eget Hjærte, saa hører hun til den Slags Menneskebørn, som det er en gennem Slægtled grundmuret Mening, at der skal tages haardt paa. Hun skal lære, at Verden er ikke saadan, som hun indbilder sig den, hun skal lære, der er noget, der hedder Pligt, hun skal lære, hvad hun skylder den ældre Slægt, og hun skal lære, at det er ikke hendes Tanker, der skulle styre Verden. — Den unge Slægt *skal* tvivle. Hun faar Sæletøj paa for at blive god — blød. De unge Mænd have det for saa vidt lettere, som det ikke rent ud fordres af dem, at de skulle være — gode og intet ville. Det er en uomtvistelig Selvfølge, at de skulle »lære noget«, at det er tilladt for dem at »lære noget«, om de ville. Det er bare det, Kvinderne skulle hjælpe sig foruden.

De unge Piger komme ind i en Udvikling, som er alt andet end sund, hvor alt det bryder og gjærer, som de ikke